

JUSTINAS MARCINKEVIČIUS

MESSZI VASÁRNAPOK

Már nem álmodom vasárnapokról.
S ha néha előfordul,
messzibetűnt vasárnapokat látok.

... álmos távoli kisváros
és déli forróság, nyugalom...

... s a vásártéren szekerek,
a szekérrudak az égre néznek...

... és lovak fűjtatása
és nehéz patáik dobogása...

... az orgona lustán bűg a kistemplomban,
izzadság, háziszöttes és friss tej szaga érzik...

... és mint a nehéz facipők a kisvároson át,
a vecsernyékről megy a „Miatyánk“...

... és a leküzdhetetlen szendergés,
édes, mint a vásári cukorka
„ha jó leszel, hát biztos megveszem“...

... és az oldalba bökött néni,
a suttogás: „hogyan nem szégyelled, látja az isten“...

... és a keserű bosszankodás:
ő lát és bizonyára mindenki látja,
csak én nem látom...

... és legutoljára, mint mély lélegzet, ha nehéz tehertől szabadulunk,
az érthetetlen, de úgy várt „amen“.

Már nem álmodom vasárnapokról.
S ha néha előfordul,
messzibetűnt vasárnapokat látok.
Leggyakrabban a kisváros fölött
terjengő esipós trágyaléről,
a széna és a templomi tömjénfűst
maró szagáról álmodom.

Néha, de nagyon ritkán, a régen
óhajtott vásári cukorról álmodom —
„ha jó leszel, hát biztos megveszem“.

Vajon valaha ki tudom várni
a rég megígért, rég megálmodott
ünnepi cukorkát?

Litvánból fordította BÀN PÉTER